

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, a 2017. november hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **vádlott neve** vádlott ellen indított büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. június 13. napján kihirdetett 17.B.136/2017/15. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú bíróság által a kiszabott szabadságvesztésbe beszámított előzetes fogvatartásban töltött idő az elsőfokú ítélet kihirdetésének napjáig tart.

A kiszabott büntetésbe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig eltelt időt is beszámítja.

I N D O K O L Á S

A Tatabányai Törvényszék a 2017. július 13. napján kelt 17.B.136/2017/15. számú ítéletében **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében (Btk. 160. § (1), (2) bekezdés d), f), i), j) pontok) és rongálás büntettében (Btk. 371. § (1), (3) bekezdés a) pont). Ezért halmazati büntetésül 8 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról és a szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelek jogi sorsáról, a polgári jogi igényről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg a vádlott és a védő felmentés végett jelentett be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.169/2017/4-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék a szabályosan lefolytatott bizonyítási eljárást követően megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, melyet azonban helyesbítendőnek tartott akként, hogy abból mellőzendő az ítélet 4. oldala harmadik bekezdésének utolsó mondata, mivel az a jogi indokolásba tartozik. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, helyes következtetést vont a vádlott bűnösségére, a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes. Ugyanakkor a jogi indokolásból mellőzendőnek tartotta a 15. oldal harmadik bekezdésének „a vádlott nagy valószínűséggel nem ittas állapotban nem követett volna el ilyen cselekményt” kezdetű mondatát, mivel az feltételezésen alapul, illetve helyesbítendőnek tartotta a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezést. Ezért az ügyész indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet polgári jogi igényt érintően a kamatfizetésről szóló rendelkezést pontosítsa, egyebekben az átiratban foglalt korrekciókkal hagyja helyben.

A.A. (előző nevén **B.B.**) sértett írásbeli beadványaiban megbocsátásának adott hangot és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A nyilvános ülésen megjelent védő a részbeni felmentésre irányuló fellebbezésben foglaltakat fenntartotta. Perbeszédében utalt az elsőfokú bíróságon elmondottakra és továbbra sem értett egyet azzal, hogy az emberölés büntetének kísérletét elkövette volna **vádlott neve**. Meglátása szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a terhelt által használt „rágyújtottam a házat” kifejezésnek, holott ez csupán a terhelt a részeg hőzöngése volt. Az, hogy valaki ittas állapotban emberöléssel fenyegetőzik, még nem jelenti azt, hogy szándéka akár csak eshetőlegesen is kiterjedne arra, miszerint ténylegesen a bent lévőket életének kioltására törekedne.

További érvként hozta fel, hogy **vádlott** a sértetteket nagyon szerette, kislányát, akiről tudta, hogy bent van, imádja, így egészen biztos, hogy eshetőleges szándékkal sem akarta őket megölni, főleg nem ilyen kegyetlen módon.

A védő kiemelte, hogy őt azok a sértettek hatalmazták meg a terhelt védelmére, akik évek óta ismerik a vádlottat, meggyőződésük, hogy nem kívánta a halálukat, neki meg is bocsátottak.

Az ölési szándék ellen ható tények körében rámutatott, hogy a tűz meggyújtásának helye lényegi kérdés, ha ugyanis valóban emberölésre irányult a vádlott szándéka, akkor az ajtót és az ablakot eltorlaszolta volna, illetve több helyen próbált volna tüzet gyújtani, hogy mielőbb lángra kapjon a ház belseje is. Ezzel szemben **vádlott neve** a verandán eldobásra ítélt bútorokat és az ajtót gyújtotta meg, illetve a padlóra locsolt a folyadékból. Ez egy részeg, dühöngő ember primitív tette volt, de nem társult hozzá emberölési szándék. Ezt bizonyítja az is, hogy a vádlott kiabálására ébredtek fel a sértettek, aki valósággal berontott a házba, tehát nem álmukban akarta meglepni őket. A terhelt csupán azért próbálta akadályozni a telefonálást, hogy a rendőrség ne szerezzen tudomást a cselekményéről.

Kétségtelen, hogy **vádlott neve** a rongálás büntetését elkövette, ezt kezdettől fogva el is ismerte, de a sértettek testi épségét, életét nem akarta veszélybe sodorni.

Ezen indokok alapján a védő elsősorban a vádlott - bizonyítékok hiányában történő - felmentését, másodsorban a büntetés enyhítését, eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását kérte.

A fellebbviteli főügyész képviselője a perbeszéde szerinti kiegészítéssel fenntartotta az átiratban foglaltakat. Indítványozta, hogy az ítéletábra az indoklás bizonyítékértékelő részét egészítse ki azon tanúvallomások beemelésével, amelyek cáfolják az élettársi viszony fennálltát **B.B.** és a vádlott között. E körben figyelembe kell venni **C.C.**, **D.D.**, **E.E.** és **F.F.** vallomását is, akik azt mondták, hogy 2014 júniusában a vádlott a családhoz nem költözött oda, bár ideje jó részét náluk töltötte. A vádbeli eset előtt néhány nappal **B.B.** megszakította vele a kapcsolatot, mivel a vádlott kifogásolta a nagykorú családtagok viselkedését. Gazdasági kapcsolat csak olyan értelemben volt közöttük, hogy a vádlott vásárolt a család részére élelmiszert, amikor ott tartózkodott, illetve hozzájárult a közös kisgyermek tartásához. Ezek a nyilatkozatok azonos irányba hatnak **B.B.** vallomásával, de ezzel az indoklás kiegészítendő. Ezek alapján sem az elkövetés idején, sem 2016. május 6. napján a vádlott és **B.B.** nem voltak élettársak, így a tanúk nem tagadhatták meg a vallomástételt.

Az ügyész kiemelte, hogy a vádlott cselekménye négyszeresen minősül, illetve további két minősítéssel - aljas indok és előre megfontoltság - is határos. A vádlottnak viharos kapcsolata volt **B.B.**-val, amely lezárásra került oly módon, hogy megkérték; vigye el az ingóságait, emiatti sértettségéből fakadó düh motiválta a cselekmény megvalósítása során. Az elkövetés előtt pedig valahonnan magával vitt egy benzines palackot, amelyet később visszadobott a házba. Kiemelte, hogy vannak olyan nem megbocsátható bűnök, mint a közös kiskorú gyermek sérelmére is megkísérelt cselekmény, aki akkor csupán 9 hónapos volt, így képtelen lett volna egyedül kimenekülni az égő házból.

Mellőzni kérte a terhelt javára írt körülmények köréből a három kiskorú eltartását, mivel egy közülük kk. **G.G.** sértett.

Az ügyész rámutatott, hogy a törvényszék a szabadságvesztés kiszabásában nem a halmazatban 10-23 év közötti büntetési tétel 16 év 6 hónapos középmértékéből indult ki és teljesen indokolatlanul

alkalmazta az enyhítő rendelkezést, amikor a törvényi minimum alatt szabta ki a büntetést. Bár ügyészi fellebbezés hiányában a büntetés nem súlyosítható, de ez a büntetés kifejezetten méltányos, a további enyhítés törvénysértő és indokolatlan volna.

A polgári igényre vonatkozó indítványt fenntartotta, indítványozta továbbá a tényállás és az indokolás korrekcióját, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A.A. sértett fenntartotta az általa leírtakat, úgy nyilatkozott, hogy szereti a vádlottat és nagyon nehéz neki egyedül nevelni a közös gyermeket.

vádltott neve vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz, bocsánatot kért mindenkitől, mivel nagyon megbánta a tettét. Továbbra is hangoztatta, hogy nem akarta megölni a házban tartózkodó családtagokat, ezért az emberölés büntetnének kísérletében a felmentését kérte. Úgy nyilatkozott, hogy rendszeresen tartja a kapcsolatot a sértettekkel, akik valamennyien megbocsátottak neki és a történetek után egymással kibékültek.

Az ítélet tábla a védelmi fellebbezésre figyelemmel a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Tatabányai Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülvizsgálta és a védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

A táblabíróság olyan abszolút hatályú eljárási szabálysértést, illetőleg megalapozottsági hibát nem észlelt, amely akadályát képezte volna az érdemi felülbírálatnak.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett. Minden tanút kihallgatott, aki a vád tárgyát képező bűncselekményről közvetlenül vagy közvetett módon információval rendelkezett. Ennek keretében a Ptk-beli meghatározás alapján tisztázta az élettársi kapcsolat kritériumainak (gazdasági- és életközösség) hiányát, s megállapította, hogy polgári jogi értelemben **vádltott neve** vádlott és **B.B.** sértett nem álltak élettársi kapcsolatban.

B.B. a nyomozás során elsőként tett vallomásaiban elmondta, hogy a terhelttel nem álltak élettársi kapcsolatban, később úgy nyilatkozott, hogy **vádltott neve**val soha nem éltek együtt, csak szerelmi kapcsolatban voltak, de az elkövetés időpontjában már ez sem állt fenn köztük. Ezt **H.H.** érdektelen tanú - a vádlott volt munkatársa - vallomása is megerősítette (nyomozati irat 310. oldal). A bíróság helyesen mutatott rá, hogy az élettársi kapcsolat vizsgálatánál - a 2007. évi 1628. számú BDT alapján - elengedhetetlen feltétel a gazdasági közösség, s ez jelen esetben nem állapítható meg.

B.B., illetve gyermekei és testvére vallomástételének tehát nem volt törvényi akadálya, nyilatkozataikat az elsőfokú bíróság akadálytalanul felhasználhatta a tényállás alapjául. Ezt az elsőfokú ítélet jogi indokolásában részletesen kifejtette, mely további kiegészítést nem igényel, mivel a tanúk nyilatkozatai mind azonos tartalmúak voltak.

A cselekmény tekintetében **vádltott neve** vádlott védekezése elsősorban arra irányult, hogy az emberölésre nem terjedt ki a szándéka. Ezzel szemben, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a terhelt tudatának át kellett fognia annak reális lehetőségét, miszerint az - egy személy kivételével - alvó sértettek meghalnak a meggyújtott házban a tüztől és füsttől.

D.D. tanú beszámolt róla, hogy a tűz meggyújtása után a vádlott berontott a szobába majd megütötte őt, s a szomszédtól hallotta, hogy **vádltott neve** azt mondta; „rágyújtom a bűdös cigány kurvára a házat.” **I.I.** vallomása is alátámasztotta, hogy a terhelt gyújtotta fel a teraszt, majd rájuk rúgta az ajtót, feldöntötte az asztalt és megtépte **B.B.** haját. **E.E.** megerősítette, hogy a vádlott bántalmazta

D.D-t, illetve mindenkitől megpróbálta elvenni a telefont, hogy ne tudjanak segítséget hívni. **C.C.** vallotta, hogy a terhelt - miután elhagyta a házat - még bedobott egy flakont, valamint, azt kiabálta, hogy „megöllek titeket.”

B.B. bántalmazását a tanúk, továbbá a kitépett emberi hajról készült fényképfelvétel is bizonyítja.

J.J. szomszéd a vallomásában elmondta, hogy amikor kérdőre vonta az ittas vádlottat a cselekményével kapcsolatban, akkor erre azt felelte; rágyújtotta a sértettekre a házat, továbbá azt ordította a terhelt: „gyertek ki, megöllek titeket.”

A helyszínre érkező rendőrök pedig elmondták, hogy **vádlott neve** erősen ittas állapotban volt.

K.K. volt feleség vallomását is értékelte a bíróság, mely bizonyítékuul szolgál a vádlott alkoholproblémaira és ilyen állapotban tanúsított agresszív megnyilvánulásaira. Beszámolt arról is, hogy kapcsolatuk végén olyan kijelentéseket tett, hogy fel fogja gyújtani a közös ingatlanjukat és „kinyírja a családot”.

A rongálás büntettét a vádlott nem tagadta. E cselekménnyel okozott kár kapcsán a törvényszék tanúként hallgatta meg az ingatlan tulajdonosait, **L.L.-t** és **M.M.-t**, valamint azokat a vállalkozókat, munkásokat, akik az épület helyreállításán dolgoztak, így **N.N.-t**, **O.O.-t** és **P.P.-t**, így tisztázta a helyreállítás költségét.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette a szakértői véleményeket és egyéb okiratokat, a bíróság figyelembe vette a sértett levelét, melyben megbocsátásának adott hangot, továbbá a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvet, valamint a tűzvédelmi- és a vegyész szakértő véleményét.

A beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, számot adott arról, hogy a tényállás megállapítása során mely bizonyítékot miért vett figyelembe, az ellentétek feloldását megkísérelte, indokolási kötelezettségét ily módon teljesítette.

Az eljárási hibáktól mentesen, mérlegeléssel megállapított tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban a Be. 351. § (1) bekezdése alapján - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül. Ezért a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés nem foghatott helyt.

A megalapozott tényállás csupán kisebb helyesbítésekre szorul, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja értelmében pontosított:

A 3. oldal 2. bekezdésében felsorolt sértettek közül kk. C.C. az elkövetési idején 17 éves volt (nyomozati irat 298. oldal).

Az ítélet 4. oldal 3. bekezdésének utolsó mondata nem a tényállás részét képezi, hanem a jogi indokolásba tartozik.

A 18. oldal 9. bekezdéséből a polgári jogi igény előterjesztésének ténye a tényállás végén rögzítendő.

A jogi indokolásból mellőzni kell a *15. oldal harmadik bekezdésében szereplő*; „A vádlott nagy valószínűséggel nem ittas állapotban nem követett volna el ilyen cselekményt...” kezdetű mondatot, mivel ez pusztán feltételezésen alapszik.

Az így pontosított tényállás minden tekintetben megalapozott, így az ítéletábra erre alapította a határozatát a Be. 351. § (1) bekezdése értelmében.

Az elsőfokú bíróságnak **vádlt neve** vádlott bűnösségére vont következtetése okszerű, a cselekmények minősítése megfelel a Btk. rendelkezéseinek, azzal, hogy a Kúria 61. számú BK véleménye alapján a cselekmény szöveges minősítése után - zárójelben - nem kell feltüntetni a Btk. Általános Részének azon a rendelkezéseit, amelyeket a szöveges minősítés már tartalmaz, így az elkövetési alakzatokat meghatározó törvényhelyeket sem.

A törvényszék jogi indokolása helytállóan tartalmazza az élet elleni cselekmény tudati oldalának elemzését és a minősített esetek megállapíthatóságának kritériumait.

Az ítéletben hivatkozott 3/2013. számú BJE - az élet és testi épség büntetőjogi védelméről - meghatározza azokat a körülményeket, amelyeket a bíróságnak vizsgálnia kell, hogy az élet elleni bűncselekményeknél mely ismérvek alapján határozható el az élet elleni cselekmény a testi épség elleni támadástól. Amennyiben az alanyi és tárgyi tényezők feltárásra kerülnek, azt követően vonható le következtetés az elkövető szándékára.

A tárgyi tényezők körébe, amelyekből a vádlott szándékára lehet következtetni - a testületi állásfoglalás szerint - elsődlegesen az elkövetés *eszköze* tartozik, amelynek veszélyessége jelen ügyben nem kétséges. Köztudomású tény, hogy a benzin használata és annak meggyújtása a gyors égési folyamat miatt nagyon könnyen az ott tartózkodó személyre áterjedhet, ami a halálához vezethet.

Az elkövetés *módjáról* az állapítható meg, hogy a vádlott célzottan locsolta szét az égésgyorsító folyadékot a ház teraszán lévő, jól éghető bútorokra. A vádlottnak tudnia kellett, hogy ha begyújtja az általa szétlocsolta benzint, akkor a tűz terjedni fog és a lakás belseje mindenhol lángot fog. A családtagokat akadályozta abban, hogy segítséget hívjanak. A házból való távozását követően még egy palackot visszadobott az ablakon, amiben szintén benzin volt.

A 17 éves **C.C.** sérüléseket is szenvedett oltás közben; füstmérgezést kapott és bal kézfeje megégett. A szakértői vélemény rögzíti, hogy az égés során felszabaduló vegyi anyagok belégzése eszméletvesztéshez vezethet, mely megakadályozhatta volna az épületben tartózkodók kijutását. A többi családtag sérülése jelen esetben azért maradt el, mert a sértettek felébredtek a zajra és segítettek egymásnak a menekülésben.

Alanyi oldalon az elkövető *személyisége* kapcsán megállapítható, hogy korábban is alkohol problémái voltak (**K.K.** vallomása). Előzőleg erőszakos, illetve alkohollal összefüggő bűncselekmények miatt volt büntetve. Jelen cselekményét ittas állapotban valósította meg, ami helyettesíti a tudati oldalt, mert úgy kell tekinteni, mintha józan állapotú lett volna a terhelt.

Az elkövetés *okát*, az azt *megelőző pszichikai folyamatot* és a *sértetthez fűződő viszonyt* vizsgálva megállapítható, hogy a vádlott és a sértett között szerelmi viszony állt fenn, azonban ez megromlott, a cselekményt megelőzően a nap folyamán **vádlt neve** elszállította az ingóságait a házból, melynek során rendőri intézkedésre került sor, mert a terhelt úgy gondolta, hogy nem adták ki valamennyi holmiját.

A terheltnek a cselekmény során és utána tett *kijelentéseiből* megállapítható, hogy a bent lévő személyek megöléséről beszélt. **vádlt neve** az elkövetés során többször, többféleképpen is hangoztatta, hogy a sértettekre rágyújtotta a házat (**J.J.** tanúvallomása).

A vádlottnak az *elkövetés után tanúsított magatartásából* kiderül, hogy nem segített az oltásban, illetve a helyszínt el akarta hagyni, amit a kiérkező rendőrök akadályoztak meg.

A kifejtettek szerint nem kétséges, hogy **vádlt neve** tudata átfogta annak lehetőségét, miszerint a ház felgyújtása következtében a bent alvók meghalnak, és ebbe az eshetőségbe belenyugodott,

vagyis eshetőleges szándéka kiterjedt az ölésre. A kísérlet befejezett, de távoli, mivel a családnak időben sikerült az égő házat elhagyni. A rongálás tekintetében az egyenes szándéka nem vitatható.

Az emberölés kísérlet négyszeresen minősül, az elkövetés módjára, a sértettek számára, életkorára és alvó állapotára tekintettel. A főügyészség által felhívott további két lehetséges minősítő körülmény - előre megfontoltság és az aljas indok - nem állapítható meg.

Az emberölés előre kitervelten történő elkövetése feltételezi, hogy az elkövető az ölési cselekmény véghezvitelének helyét, idejét és módját átgondolja, a végrehajtást akadályozó vagy segítő tényezőket felmérje és a lényeges előkészületi, elkövetési és az elkövetés utáni mozzanatokat figyelembe vegye. Az ügy adataiból azonban nem tudható, hogy a terhelt a benzinnel megtöltött palackot mikor vette magához; azt otthonról hozta-e, vagy a helyszínen találta.

Az aljas indokból elkövetett ölési cselekmény megállapítása szempontjából a bosszú megítélése attól függ, hogy milyen ok váltja ki az elkövetőben a keletkezett indulatot. Önmagában az a körülmény, hogy az elkövető a megromlott szerelmi kapcsolatból, eredő indulatból cselekszik, még nem szolgálhat alapul az aljas indokból való elkövetés megállapítására. **vádltott neve** esetében nem mondható, hogy bosszútól vezérelve követte volna el a cselekményt.

A büntetés kiszabása során a törvényszék számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. További súlyosító körülményként kell figyelembe venni azt, hogy a terhelt korábban már erőszakos, illetve alkoholfogyasztásával összefüggő bűncselekmények miatt volt büntetve, illetve a kitartó elkövetési magatartás, a sértettek tetteles bántalmazása és az, hogy kk. C.C. a tüztől sérülést szenvedett.

Enyhítő körülmény az ölés vonatkozásában a távoli kísérlet, a rongálás beismerése, a megbánás, a sértettek teljes megbocsátása. Ez utóbbi olyan különös méltánylást érdemlő ok, amely a törvényi minimumnál alacsonyabb büntetés kiszabását eredményezte, amikor az elsőfokú bíróság alkalmazta a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontjában írt enyhítő rendelkezéseket.

Az ügyészi fellebbezés hiányában beállt a súlyosítási tilalom. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a törvényszék által meghatározott szabadságvesztés büntetés mértéke kifejezetten méltányos a cselekmény kelemelkedő tárgyi súlyához képest, ezért további enyhítésére nincs törvényes lehetőség, mert ez a - Btk. 80. § (1) és (2) bekezdés szerinti halmazati büntetésként alkalmazott - joghátrány feltétlenül szükséges a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok; a generális és a speciális megelőzés, illetve visszatartás elérésére.

A táblabíróság megítélése szerint a fegyház helyett enyhébb végrehajtási fokozat elrendelésére nincsen lehetőség. A negyvenhét éves terhelt nem szenved olyan betegségben, amely a börtöntűrő képességét csökkentené, az elkövetés indítékában és körülményeiben pedig nincsen olyan méltányolható momentum, amely indokolná az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását (BH2000.91).

A vádlott a rongálás tekintetében bűnösségét beismerte, a sértettek kárigénye teljes mértékben megalapozott. Így a törvényszék ítéletében - a Be. 335. § (1) és (3) bekezdése alapján - helyt adott a rongálással kapcsolatban felmerült polgári jogi igénynek, ez alapján a terhelt a Ptk. 6:519. § (1) bekezdés szerint tartozik felelősséggel a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint. A vádlott az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. §, 42. § (1) bekezdés a) pontja, 53. § (1) bekezdése és az 58. § (1) bekezdés c) pontja alapján mérsékelt illeték fizetésére köteles. A polgári jogi igény Ptk. 6:579. § (1) bekezdés szerinti kamatát a végrehajtás alkalmával kell kiszámítani a költségvetési törvény és az MNB által meghatározott alapkamat figyelembe vételével. A

kamatfizetésről szóló rendelkezés tehát részletezést nem igényel, az a végrehajthatóság szempontjából pontosan meghatározott.

A rendelkező részben a táblabíróság pontosított a beszámításról szóló rendelkezést akként, hogy a törvényszék által a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámított előzetes fogvatartásban töltött idő az elsőfokú ítélet kihirdetésének napjáig tart.

Az ítélet egyéb rendelkezései helyesek.

A fentiekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú eljárás befejezéséig előzetes fogvatartásban töltött időt is

Győr, 2017. november 8. napján

Dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke

Dr. Vajda Edit sk.
előadó bíró

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
bíró

A másodfokú bíróság végzésével a Tatabányai Törvényszék 2017. június 13. napján kihirdetett 17.B.136/2017/15. számú ítélete 2017. november 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke